

Gabriel García Marquez

Đêm Nguyệt Thực

Phan Quang dịch

Lời người dịch: Mấy năm nay, Gabriel Marquez, Giải thưởng Nobel văn chương, đóng cửa viết hồi ký. Tập 1, Sống để thuật lại đã xuất bản và dịch ra tiếng nước ngoài. Tranh thủ những lúc nghỉ xả hơi, ông hoàn chỉnh tập truyện ngắn có đề chung Tháng tám, chúng mình sẽ lại gặp nhau. Tập truyện ngắn này gồm 6 truyện đọc riêng biệt, hoặc nhập lại có đầu có cuối giống tiểu thuyết. Dưới đây là truyện thứ ba trong tập.

Nhiều bí ẩn khác trong cái khách sạn lập dị này chẳng đơn giản chút nào với Ana Magdalena Bach. Vừa đánh một que diêm, căn phòng đã vang lên tiếng chuông reo và đèn bật sáng, rồi một giọng đầy quyền uy báo cho biết đây là phòng cấm hút thuốc lá -

mà nó lại là căn phòng duy nhất nàng có để thuê được trong đêm hội này. Nàng phải gọi người hướng dẫn cho mới hiểu, có thể dùng luôn tấm thẻ chìa khóa phòng để bật đèn, mở tivi, điều chỉnh máy lạnh, khởi động dàn nhạc.

Người ta bày cho nàng cách sử dụng bàn phím điện tử gắn ở bờ cái bồn tắm hình tròn để chỉnh lý các vòi nước, vòi nào thư giãn vòi nào gợi tình... Tò mò đến cực độ, nàng cởi vội chiếc áo đầm mồ hôi nắng nóng nghĩa trang, chụp lên đầu cái túi bọt tóc rồi gieo mình xuống bể nước đang cuộn sóng bọt bông bênh. Hưng phấn quá, nàng bấm số điện thoại đường dài gọi về nhà, gào lên sự thật với đức ông chồng: “Anh hãy tưởng tượng lúc này em cần anh tới mức nào”. Giọng nàng phấn khích đến nổi qua dây nói anh chồng nhận rõ sự bốc lửa thật sự của nàng trong bồn tắm.

- Đồ quỷ cái, rồi tôi sẽ cho cô một trận!

Nàng đã tính chuyện gọi thức gì nhắm nháp ngay trong cái tổ ấm tò vò này để đỡ phải mặc áo quần, song bảng giá phục vụ buộc nàng thân hành xuống quầy cà phê dùng bữa tối giống như một kẻ túi cạn sạch tiền. Chiếc áo lụa đen bó sát người, hơi dài một chút so với thời trang nhưng lại ăn với mái tóc. Áo hở cổ quá,

gây cho nàng cảm giác như đang ở trần, nhưng chiếc vòng cổ, đôi hoa tai và chiếc nhẫn ngọc bích giả cũng giúp nàng giữ được tinh thần và làm ánh mắt nàng thêm long lanh.

Lúc nàng xuống dùng bữa, đã tám giờ tối. Nàng ăn vội vàng. Khó chịu vì tiếng gào khóc của trẻ con và âm nhạc chói chang, nàng quyết định trở về phòng xem nốt cuốn tiểu thuyết khởi đọc từ ba tháng trước. Sự yên tĩnh ở sảnh khách sạn làm nàng bình tâm dần. Đi ngang qua quầy rượu, nàng để ý một cặp nhảy chuyên nghiệp đang trình diễn bản Vũ khúc Hoàng đế với kỹ thuật cực kỳ điêu luyện. Bị cuốn hút, nàng dừng lại trước quầy rượu cho đến khi cặp nhảy rời khỏi sàn, nhường cho khách. Một giọng nói trai trẻ và dịu dàng thì thào sau lưng, kéo nàng ra khỏi cơn mơ:

- Chúng ta cùng nhảy chứ?

Hai người đứng sát nhau đến nỗi nàng cảm nhận một thoáng rụt rè ở chàng trai qua mùi nước xúc sau cạo râu. Thế là nàng quay lại nhìn và tưởng mình ngọt thờ: “Xin lỗi, - nàng bối rối - tôi đang không dùng trang phục khiêu vũ”. Chàng trai đáp ngay tức khắc:

- Thì chính bà tự chọn trang phục cho mình, thừa bà.

Câu sáo ngữ gây ấn tượng. Một cách vô thức, nàng đưa tay lên đôi vú còn gọn gàng, vuốt hai cánh tay trần, lướt qua phần dưới eo vẫn săn giòn, để chắc chắn đây đúng là hình thể của mình. Rồi nàng quay lại, lần này không để nhận ra ai vừa nói mà nhằm sẫm soi chàng trai có đôi mắt đẹp, nàng chưa bao giờ thấy ai có mắt đẹp đến thế.

- Ông thật lịch sự - nàng duyên dáng bảo. Ngày nay chẳng người đàn ông nào dùng những lời như ông vừa nói.

Chàng tiến sát nàng hơn và lặng im đưa tay lặp lại lời mời. Thế là Ana Magdalena Bach, đơn chiếc và tự do trên cô đảo, bám lấy bàn tay chìa ra với tất cả sức mạnh cuồng nhiệt, như thể nàng vừa từ trên bờ vực thăm lao xuống đáy.

Họ nhảy ba bài valse theo lối cũ. Qua mấy bước đầu tiên, nhìn tài nghệ khéo léo gần như ma mãnh của chàng trai, nàng cho đây là một vũ công chuyên nghiệp các khách sạn vẫn thuê để nhảy thêm rôm rả, và thế là để mặc cho chàng kéo vào những vòng quay vô độ, trong khi vẫn giữ khoảng cách bằng đôi tay. Chàng nhìn thẳng vào mắt nàng, nói: “Bà nhảy đẹp như tiên”. Nàng biết

chàng nói đúng sự thật, nhưng nàng cũng thừa biết cậu chàng bày tỏ lời khen ấy với bất cứ người đàn bà nào cậu có ý định gả gắm.

Bài nhảy thứ hai, chàng trai cố ý riết sát thân nàng, nhưng Ana vẫn kiềm được, buộc anh chàng giữ đúng khoảng cách. Thế là chàng chăm chú nhảy khéo tựa thiên thần, chỉ đỡ nhẹ người nàng bằng đầu các ngón tay, như thể nâng niu một bông hoa. Đến bài nhảy thứ ba, nàng có cảm giác như đã quen chàng tự thuở nào.

Nàng không thể hình dung một người đàn ông khiêu vũ lối cũ mà có vóc dáng đẹp đến vậy. Nước da chàng hơi tái, đôi mắt chàng bốc lửa dưới lông mày rậm, mái tóc huyền nhoáng keo dính của chàng rẽ đường ngôi hoàn hảo. Chiếc áo lễ phục may bằng hàng tropical lụa bó sát thân, càng tôn dáng công tử hào hoa. Cử chỉ điệu đà cũng như mọi thứ ở người đàn ông này toát ra sự giả tạo, tuy nhiên đôi mắt lại đắm say như đang khao khát thiết tha.

Sau mấy bài valse, chàng thân nhiên dẫn nàng đến một cái bàn đặt nơi riêng biệt mà chẳng buồn ngỏ lời mời. Thật ra cũng chẳng cần: nàng đã biết điều gì khác xảy ra, và hài lòng thấy chàng gọi sâm banh. Ánh sáng mờ ảo trong phòng trà thật dễ

chịu, mỗi bàn lại có đủ khoảng cách riêng tư.

Ana nhắm tính anh chàng hẳn chưa quá tuổi ba mươi, bởi anh chẳng hề biết gì về điệu boléro. Nàng hướng dẫn chàng nhảy theo vũ điệu ấy cho đến khi chân chàng bắt đúng nhịp. Tuy nhiên nàng vẫn giữ khoảng cách để chàng không nhận ra máu trong huyết quản nàng đang sôi lên bởi hơi rượu sâm banh. Nhưng chàng ép, thoát đầu dụi dàng, sau đó với tất cả sức mạnh đôi tay ghì chặt thân nàng. Nàng chợt cảm thấy đùi mình chạm cái vật mà chàng trai cố ý cho nó chạm đúng vùng nhạy cảm nhất; và nàng tự nguyện rửa sao mạch mình đập nhanh đến vậy và hơi thở mình thì mỗi lúc mỗi gấp gáp. Dù vậy, nàng vẫn khước từ được chai sâm banh thứ hai. Chàng liền ngỏ ý mời nàng dạo chơi một vòng trên bãi biển. Nàng cố che giấu sự bối rối dưới một câu hỏi băng quơ ra vẻ thương hại:

- Ông có biết tôi bao nhiêu tuổi rồi không?

- Tôi không sao tưởng tượng ra tuổi bà.

- Xấp xỉ cái tuổi mà ông đoán định.

Chưa nói hết câu, nàng đã thấy chán ngấy bấy nhiêu điều dối trá,

và quyết định đặt thể xác mình trước một lựa chọn tuyệt đỉnh: hoặc lúc này hoặc chẳng bao giờ. “Tôi lấy làm tiếc”, nàng nói và đứng lên. Chàng giãy nảy:

- Có việc gì vậy?

- Tôi phải về. Tôi không quen uống sâm banh.

Anh chàng cố đề nghị một vài chương trình khác vô thưởng vô phạt, có lẽ bởi chưa biết khi một phụ nữ đã quyết định ra về, không quyền uy nào của con người hay của thần linh có thể giữ chân. Cuối cùng, chàng nhượng bộ:

- Vậy cho phép tôi tiễn bà chứ?

- Không dám phiền. Và rất thật lòng, cảm ơn ông về buổi tối chẳng thể nào quên này.

Vừa bước vào thang máy, nàng đã hối tiếc. Nàng tự giận mình ghê gớm, nhưng lại được an ủi bởi cảm thấy mình vừa xử sự đúng mực. Vào phòng, nàng tháo giày, nằm ngửa lên giường và châm điếu thuốc lá. Vừa lúc ấy có tiếng chuông réo. Nàng thăm rủa cái khách sạn này, đã bày đặt ra đủ thứ luật lệ hành hạ khách

đến cả những chuyện thầm kín thiêng liêng của người ta. Nhưng không phải luật lệ réo gọi, đây là chàng.

Trong ánh đèn nửa tối nửa sáng ở hành lang, chàng trai trông giống hệt người nặn bằng sáp bày trong viện bảo tàng. Nàng tay vẫn giữ quả đấm cửa, mắt nhìn thẳng vào anh chàng không chút thương hại, song cuối cùng vẫn để cho chàng vào. Chàng trai bước vào như chính đây là phòng mình.

- Cho tôi uống một thứ gì đi.

- Ông hãy tự phục vụ. Tôi hoàn toàn chẳng hiểu mô tê con tàu vũ trụ này nó vận hành thế nào.

Ngược lại, chàng ta biết tất. Chàng nhanh nhẹn hạ bớt ánh sáng, điều chỉnh nhạc nhỏ hơn, rồi rót hai ly sâm banh lấy ở minibar, cử chỉ thành thạo hệt một nhạc trưởng. Nàng sẵn sàng tham gia cuộc chơi, như thể không phải chính nàng vào cuộc mà đang sắm vai nàng. Hai người vừa nâng ly thì chuông điện thoại réo vang; nàng hoảng hốt nhắc máy. Một viên chức phụ trách an ninh của khách sạn, rất nhã nhặn, báo cho biết khách đến chơi không được phép ở lại trong phòng quá nửa đêm, nếu chưa đăng ký ở lễ tân.

- Không cần giải thích - nàng bối rối trả lời. Tôi xin lỗi.

Nàng đặt máy, mặt đỏ như gấc. Anh chàng như thể đã nghe rõ lời cảnh báo, nói: “Vớ vẩn”, rồi chẳng chút chờ đợi, mời nàng cùng xuống bãi biển ngắm cảnh nguyệt thực toàn phần. Tin này hoàn toàn mới mẻ đối với nàng. Từ tuổi thơ, nàng đã mê say xem nguyệt thực; mà sau cả một tối giăng co giữa nền nếp và cảm dỗ, lần này chẳng thể viện ra lý do đáng giá nào để khước từ.

- Đi đâu cho thoát. Số mệnh mà. - chàng nói.

Đã viện dẫn tới siêu nhiên thì còn gì nữa mà ngại ngùng. Vậy là họ lên chiếc xe tải nhỏ của chàng đi xem nguyệt thực, bên bờ một cái vịnh kín đáo, chung quanh có rừng cọ bao phủ, tịnh không dấu vết khách du lịch. Nhìn về phía chân trời, thấy hồi quang xa xăm của thành phố; trên bầu trời trong, lơ lửng nàng nguyệt buồn bã cô đơn. Chàng đỗ xe khuất trong bóng cọ, tháo giày, nới thắt lưng và hạ lưng ghé ngồi cho thoải mái. Lúc này nàng mới để ý chiếc xe tải nhỏ có độc hai ghế ngồi đằng trước; chỉ cần ấn một cái nút có thể biến thành giường nằm. Chỗ trống còn lại trong xe dành cho một cái minibar, một dàn nhạc hi-fi Fausto Papetti đang chơi kèn saxo, và một góc vệ sinh đặt cái chậu rửa di động sau tấm rèm đỏ sẫm. Nàng hiểu ra mọi thứ:

- Chẳng có nguyệt thực đâu. Nguyệt thực chỉ xảy ra hôm trăng tròn, mà hôm nay trăng khuyết.

Chàng vẫn tỉnh bơ:

- Thì chờ nhật thực vậy. Chúng ta còn chán thời gian.

Chẳng phải rào đón thêm. Cả hai cùng biết sẽ làm gì; nàng hiểu đây chính là cái điều khác duy nhất mà chàng ngỏ ý hiến dâng nàng ngay sau bài valse thứ nhất. Nàng ngạc nhiên trước cung cách khéo léo hết nhà làm ảo thuật khi chàng từ từ cởi bỏ trang phục của nàng bằng đầu các ngón tay, cởi từng chiếc một, nhấc từng mảnh một, kéo từng khóa rút một, nhẹ nhàng như bóc một củ hành tây. Sau loạt đạn đầu của con bò tót, nàng gằn như ngất xỉu vì đau đớn. Nàng cảm thấy vừa đón đau vừa nhục nhã y như con gà mái đang bị xả thây từng mảnh. Nàng ngạt thở, mồ hôi lạnh vã ra thái dương, nhưng nàng cố sức vận dụng mọi bản năng sơ đẳng để khỏi cảm thấy mình quá kém cỏi, quá không ngang tầm; và thế là hai con người buông mình đắm đuối trong hoan lạc ái ân với sức mạnh những con thú. Ana Magdalena không quan tâm chàng là ai; nàng chẳng hề thử hỏi cho biết. Chỉ khoảng ba năm sau cái đêm không thể nào quên ấy, nàng mới

nhận ra anh chàng qua bức chân dung cảnh sát phác họa con quỷ
dâm loạn đang bị truy nã suốt cả vùng Caraibes về tội lừa đảo và
làm ma cô, chuyên bám váy các bà nạ dòng cô đơn mà vui vẻ trẻ
trung. Và cũng có thể chính y là thủ phạm đã sát hại một vài
trong số các bà.